

Začátky poličských ochotníků

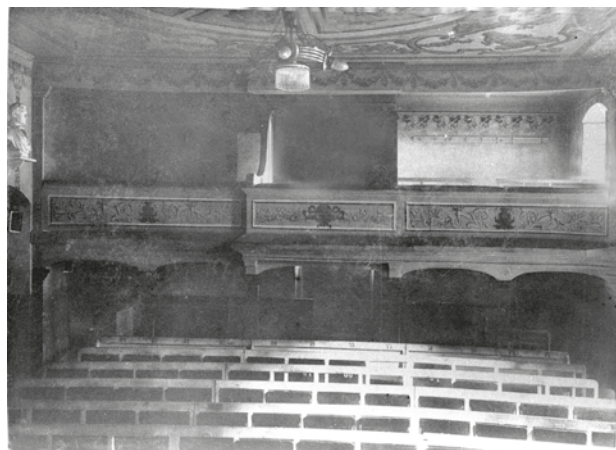
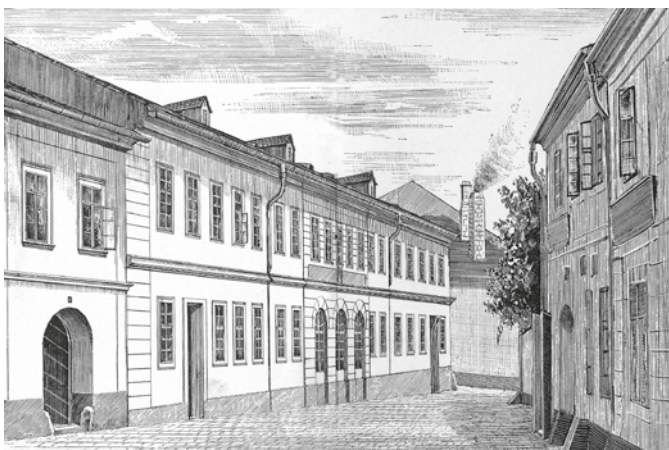

Vůbec první divadlo bylo v Poličce sehráno roku 1819 divadelními nadšenci, kterým se i přes odpor tehdejšího rakousko-uherského establishmentu podařilo získat svolení na chrudimském hejtmanství. Roku 1834 byl založen Divadelní spolek ochotníků Tyl, který od té doby nepřetržitě existuje, byť třeba jako součást Jednotného klubu pracujících v dobách budování socialismu.

Divadlo se hrálo v domě na náměstí a následně v dnešním muzeu. Poté naši předchůdci, za pomoci města, vystavěli Tylův dům, který jim byl v padesátých letech odebrán, kterýžto stav trvá doposud. Poslední cesta spolku vedla do propadliště Tylova domu, kde se podařilo v roce 2005 vlastními silami a prostředky a s pomocí Města Polička vystavět Divadelní klub.

První jeviště

První jeviště se nacházelo v hostinci u Kurců na náměstí v domě čis. 57. Bylo v poschodí a nevystupovalo se tam po schodech, ale po žebříku. Zde bylo sehráno několik představení, poté se až do roku 1825 hrálo v budově radnice. Výnos z 10. února 1827 vydaný Krajským úřadem v Chrudimi zakázal však hrát divadlo studentům, řemeslníkům a úředníkům, protože je to prý odvádí od vlastní jejich činnosti, povinností a práce. Všechny pokusy o obnovení divadelní činnosti selhávaly až do roku 1834. Tehdy Krajský úřad v Chrudimi potřeboval peníze na podporu chudiny a někdo přišel s myšlenkou, že vstupné z představení by mohlo být příspěvkem Chudinskému ústavu. Bylo ustaveno Řádné divadelní družstvo, jehož prvním ředitelem se stal Jan Eiselt. Byla to volba mimořádně správná, protože tím byly zároveň získány prostory na Střelnici v nynější Šaffově ulici. Eiselt jako střelmistr svůj vliv prosadil i v tomto spolku. Divadelní činnost provozovala tehdejší elita města a po dlouhá léta tvořili divadelníci uzavřenou společnost, vyhrazenou pouze mužům. Nastupující střelmistr Jan Lamač však divadelní činnost nepodporoval a dal příkaz ze Střelnice odstranit jeviště, sepsat inventář a odevzdat Chudinskému ústavu. V té době byl ředitelem Ignác Klinger, v jehož silách nebylo zabránit v pořadí již druhému zákazu divadelní činnosti v Poličce.

První divadelní sál

Lepší časy nastaly, když se roku 1837 stal magistrátní rada Josef Pihera purkmistrem a dokonce ředitelem divadelního spolku. Shromáždil kolem sebe sbor inteligentních ochotníků, kteří si troufli i na operní představení a Polička dostala stálý divadelní prostor. Trvalo to dva roky, než v domě, který je dnes městským muzeem, mohl být vybudován divadelní sál. V době kolem roku 1837 se rušila vojenská vychovatelná pěšího pluku barona Zacha a budova byla určena pro školu. Purkmistrovu žádost, aby v ní byl rezervován sál v přízemí, který by sloužil divadlu, schválil krajský úřad výnosem 1. června 1839. Byl vypracován projekt a po potřebných úpravách bylo divadlo, mající svůj vlastní vchod, prostorné jeviště i propadliště uvedeno do provozu 19. září 1841 za účasti královéhradeckého biskupa, guberniálního rady a chrudimského hejtmána.

Josef Kajetán Tyl v Poličce

Z tohoto období stojí jistě za zmínku vystoupení Josefa Kajetána Tyla v poličském divadle jako člena Zölnerovy společnosti. To bylo na podzim roku 1855 a krátce nato Tyl zemřel. Poličští ochotníci začali svou činnost spojovat se jménem tohoto významného Čecha, což nakonec vedlo k tomu, že Spolek přijal do svého názvu jeho jméno a o 70 let později se Tylovým jménem zaštitila i nová divadelní budova. Ochotnický spolek měl v tomto období 27 mužů a 19 žen, kterým již bylo umožněno vystupovat na divadelních prknech.

Stanovy Spolku divadelních ochotníků

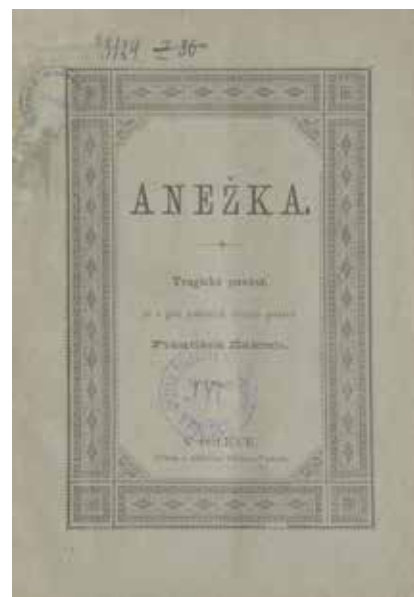
Valná hromada ze dne 28. října 1865 schválila první "Domácí řád", obsahující nejnutnější pravidla pro správu spolkových záležitostí a od roku 1869 platné řádné a místopředsedelským výnosem schválené stanovy. Od roku 1880 jsou nové Stanovy Spolku divadelních ochotníků spojeny se jménem Josefa Kajetána Tyla. Řádný člen obdržel legitimaci Spolku. Stanovy měly 24 stran a ukazují nejen promyšlenost jednotlivých ustanovení, ale kromě ochotnické činnosti také výchovné a vzdělávací cíle. Že je příslušnost ke Spolku čestnou záležitostí, přinášející sebou mnohé závazky morální, není jistě třeba zdůrazňovat.

Oponu pro divadlo vytvořil v roce 1869 Antonín Bohdanský. Ukazuje Poličku, jak vypadala před požárem.

Zákrejsova Anežka

Duší divadelní činnosti byl mladý František Zákrejs, který sám sice divadlo nehrál, ale pracoval pro něj tak, že byl dvakrát zvolen jeho ředitelem. Psal i divadelní hry, které se hrály se střídavými úspěchy i v tehdejší Prozatímním divadle v Praze. K 50. výročí založení divadelního spolku pak napsal divadelní hru Anežka, určenou pro místní ochotníky. K tomuto výročí byly v městském divadle provedeny další významné úpravy: v roce 1868 byly svíčky nahrazeny petrolejovými lampami, které osvětlovaly jeviště a v roce výročí bylo hlediště vymalováno a pořízeny byly nové opony. Oslavy 50. výročí poličského divadla byly honosné. Hra Anežka, pojednávající o justičním omylu, měla i přes čtyřhodinovou délku velký úspěch. Kromě toho bylo vzpomenuťo utvoření divadelního družstva v roce 1834 a otevření městského divadla roku 1841. Součástí těchto slavností, trvajících dva dny, bylo posvěcení spolkového praporu. Na průběhu slavnosti se podílelo celé město s širokým okolím.

Titulní list divadelní hry Anežka.

Nové století – nový cíl

Od počátku 20. století bylo velkým snem poličských ochotníků postavit novou divadelní budovu. Na jedné straně měli ochotníci před sebou krásnou perspektivu, ale na straně druhé byla paradoxně nejnižší ochotnická aktivita tohoto období. V roce 1914 byly sehrány 3 hry, vzhledem k událostem byla narušena administrativní činnost, mimo jiné měly být volby Spolku, ty se však nekonaly. V roce 1915 bylo sehráno 7 her a výtěžek byl věnován poličskému válečnému lazaretu, umístěnému v místní sokolovně. V roce 1916 ustala činnost ochotníků úplně. Vyhlášení republiky, ještě před podepsáním kapitulace ústředních mocností, bylo pohotově oslaveno už 30. října Programovým večerem se zpěvy, hudbou, recitací. Jitřenka 15. prosince 1918 přináší informaci o prvním divadelním představení poličských ochotníků v nově vzniklé Československé republice: "Ochotnický spolek 'Tyl' sehrál dne 1. a 2. prosince veselohru J. Škružného a B. Ludvíka Kometa Hanzelínova. Jako každou hru vypravili ochotníci i tuto zcela

pěknou hříčku pečlivě a jednotlivé role byly velmi vhodně obsazeny... V celém kuse bylo viděti, že se síly navracejí... Budeme se zajisté moci těšiti již na pravidelnou činnost ochotníků, jimž vojenská povinnost uložila na dlouhou dobu pauzu..."

Pravděpodobně nejstarší dochovaná spolková fotografie, 1898.

Činnost ochotníků v letech 1929 - 1948

Tylův dům

Po oslavách začaly opět všední dny. Otevření divadla s sebou přineslo zcela novou situaci: finanční náklady na běžnou údržbu, vytápění, plat domovníka, náklady režijní a k tomu ještě nesplacené dluhy kladly ohromné nároky na divadelní Družstvo a Spolek. Vznikla otázka, co hrát. Nešlo jen o to udržet staré publikum, ale získat i nové. Výprava pro velké jeviště byla nákladnější, scénu již musel navrhovat jevištní odborník, taktéž bylo nutno mít dramaturga, tým režisérů. Nutný byl i časový harmonogram všech akcí, protože pro zlepšení finanční situace sloužily prostory kina nové společnosti BIO LEGIO, takže zkoušky, představení ochotníků i zájezdních divadel bylo nutno sladovat.

Již při prvních představeních herci i diváci zjistili, že akustika v sále není dobrá. Taktéž pánská šatna, sloužící současně jako maskérna, nebyla zvukově izolována od jeviště, a tak sem často doléhaly halasy pauzujících herců stejně jako rány od zavíraných a skřipějících dveří. To vše se odehrávalo na pozadí finanční situace, musel se splácet dluh, ale i úroky z něho, a také shánět peníze na platy zaměstnanců divadla a hradit režijní výdaje - otop, elektřinu, propagaci, běžnou údržbu. Družstvo mělo sice také příjmy, například z pronájmů, ale hlavně muselo mít neustále představení, která by naplňovala hlediště. Změnila se i společensko-politická situace. Buditelské hry byly minulostí. Obecenstvo prahlo po zábavě, objevily se kabarety, komika postavená na jiných principech. Za této situace se stal novým ředitelem spolku František Pražan, obětavý ochotník, který měl zkušenosti ze shromažďování prostředků na stavbu divadla a navíc jako místoředitel Spořitelny města Poličky znal finanční problematiku, dokázal získat spolupracovníky, ale především vzal na sebe rizika související s řešením ekonomických otázek a jisté je, že vyvedl poličské divadlo, nyní již Tylův dům, z těžkého postavení.

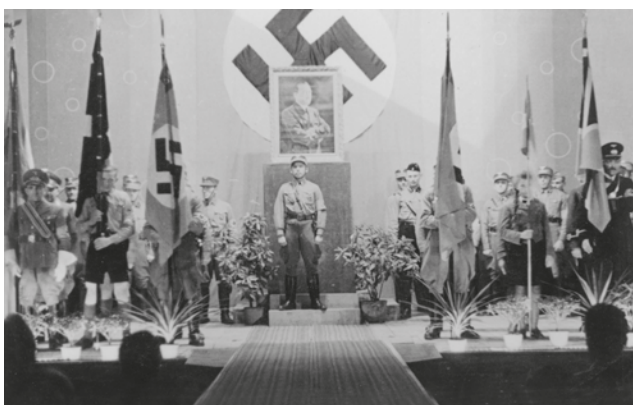
Činnost ve 30. létech

30. léta 20. století jsou poznamenána počínající krizí jak v diváckém zájmu, tak i v úrovni produkovaných her. V roce 1933 přijal funkci ředitele František Bukáček, za jehož vedení bylo výtvarné řešení scén mnohých inscenací modernizováno, využívalo se např. náznakové scény i nových možností světelného parku. Přál mladým i starým režisérům a hercům a prohloubil se za něj celkový dojem z představení. Omezil svoji muzejní činnost a za čtyři roky své funkce kolem sebe shromáždil tým obětavých spolupracovníků i nové režiséry. Hostování divadelních souborů a umělců z jiných měst se začalo stávat tradicí a ochotnická činnost, dostávající nové podněty k práci, ožívala. V posledních letech republiky stál v čele divadelních ochotníků učitel a samozřejmě také herec František Andrl. Vlivem předmnichovské tíživé situace se však činnost ochotnického spolku dostala do určitého útlumu, i když po stránce ekonomické byla usilovnou prací všech členů zajištěna.

Období Protektorátu Čechy a Morava

Část Poličky se ocitla neoprávněně, i když krátkodobě, v oblasti záboru německé 3. říše. Zanedlouho nato 15. března 1939 zmizelo Československo z mapy úplně a stalo se Protektorátem Čechy a Morava. Přesto uvedli 1. května ochotníci hru se symbolickým titulem *Byli jsme a budem*. Vzdor sílícímu útlaku divadelní činnost lidí stmelovala. V této době už nešlo jen o hraní, ale ochotnická činnost byla rozšiřována o kurzy líčení, jevištní mluvy, o kulturu pohybu, režisérově přípravě, práci výtvarníka, organizaci divadelního představení, atd. Celkem bylo uvedeno 10 témat. Koncem roku 1944 měl Spolek 125 členů, nevídaný počet a nikdy pak už nedosažený. V srpnu 1944 byla divadelní činnost úplně zakázána, ale do té doby bylo sehráno 11 her v 17 provedeních. Když se nedalo hrát, věnovali se ochotníci v pravidelných schůzkách literárně-dramatickým aktivitám; recitovalo se, poslouchali desky s nahrávkami Václava Vydry, např. *Lilofé*, *Námluvy Pelopovy*, *Smír Tantalův*, *Smrt Hippodamie*, *Manon Lescaut*. s Vladimírem Šmeralem a Marií Burešovou a další. Všichni se připravovali na konec války. Na schůzi Spolku v pánské šatně 4. května 1945 slavili účastníci vesele konec války, jako by už nastal.

Za války Tylův dům pravidelně obsazovaly pro své účely německé orgány, taktéž správa kina byla německá. Při oslavách Němci ověsili Tylův dům zvenčí i zevnitř desítkami vlajek s hákovými kříži a v sále seděli příslušníci SA oddílů v hnědých košilích a němečtí civilisté z Poličky a z okolních, tehdy německých vesnic.

Divadelní zákon z roku 1945

Čas nový chce mít nové činy. A tak se stalo, že už v druhé polovině roku 1945 byla zveřejněna celostátní instrukce o prověřovacím řízení členů, dále doporučení: *"Sjednotit ochotnickou činnost jednotlivých korporací do jediné, nedovolit hrát hry nehodnotné, sloužit umění a lidu, nebudovat na minulosti a tradici, řešit problémy současnosti, bojovat proti písničkovému braku, operetám, potlačovat sentimentalitu, tvořit dramaturgicky svěže, revolučně účinně a srozumitelně. Obrátit pozornost ke školení."* Když byl vydán divadelní zákon, začala se ochotnická činnost provádět v koordinaci s okresní odborovou radou. Nastalo období, které zvláště na venkově vedlo k přechodnému útlumu kulturní činnosti. Snad jediným kladem tohoto zákona byla povinnost profesionálních divadel spolupracovat s ochotníky. Budova divadla začala sloužit nejen kinu, ale také přednáškám, schůzím, oslavám.

Obnovení Československé republiky

Rudá armáda sice vyhnala Němce z Tylova domu, ale ten musel sloužit jí. Kontakt s veliteli Rudé armády se zprvu nepodařilo navázat. Pak ale Josef Dvořák a členka revolučního Národního výboru a divadelnice Marie Votavová-Březovská přece jen získali sympatie sovětských osvětových důstojníků a byla uzavřena dohoda o společném veřejném podniku, jenž byl uspořádán 29. května. Večer měl úspěch a činnost poličských ochotníků byla vzata na vědomí. Tylův dům i nadále sloužil projekci sovětských filmů pro příslušníky Rudé armády i civilisty.

Rok 1948

Rok 1948 byl poznamenán politickými událostmi, které ovlivnily život naší republiky po všech stránkách na dlouhých 41 let. Brzy přišly organizační změny, protože veškerý život byl podřizován novým zákonům a ustanovením. Ochotnická činnost byla organizována podle nového divadelního zákona. Spolek se těmto změnám musel přizpůsobit, ale s jediným výsledkem: došlo k poklesu divadelní činnosti. Události tohoto roku se zanedlouho projeví i v používání budovy divadla. Pro ochotníky nastal čas různých školení, divadelních kurzů, rozhovorů, diskusí.

<p>Tylhaus in Polltschka Theaterverein Tyl in Polltschka, vordere Mitglieder der ERDOG</p> <p>Freitag, den 23. Juni 1944</p> <p>ALFRED ZAVOREK:</p> <p>Die drei Jimenez TŘI JIMENEZOVÉ</p> <p>Anfang genau um 20 Uhr</p> <p>Vorverkauf der Samstagskarte bei H. B. Siegel, Farnitz 47, nur von 18 bis 19 Uhr Einzeltickets wie üblich</p> <p>© Theater Pollitz</p>	<p>Tylův dům v Polčce Spolek divadelních ochotníků Tyl v Polčce, zádové člen ERDOG</p> <p>V pátek dne 23. června 1944</p> <p>ALFRED ZAVOREK:</p> <p>Die drei Jimenez TŘI JIMENEZOVÉ</p> <p>Začátek přesně</p> <p>Předprodej vstupenek v jasn. Schmalz Depo Časy ostat. diváků</p> <p>© Theater Pollitz</p>
---	---

TYLŮV DŮM V POLČCE
Spolek divadelních ochotníků Tyl v Polčce, zádové člen ERDOG

V sobotu dne 25. září 1948
V neděli dne 26. září 1948

J. B. Priestley:

INSPEKTOR SE VRACÍ

Detektivní hra o 3 dějstvích.
Překlad: Jan Aron, režie: J. Dvořák. Nápis: F. Borůška, kulis: J. Samelík.

HRAJÍ:

kytara: Miroslav	J. Havelka	kytara: Miroslav	J. Havelka
klavír: Miroslav	M. Štěrba	kytara: Miroslav	J. Havelka
kontrabas: Miroslav	M. Štěrba	kytara: Miroslav	J. Havelka

Začátek ve 20 hodin, Konec ve 22:15 hod.

4. hra v předplacení (platí na sobotní představení).
Ceny: 1. řada 1 Kč, 2. řada 80 centů, 3. řada 60 centů, 4. řada 40 centů, 5. řada 20 centů, 6. řada 10 centů, 7. řada 5 centů, 8. řada 3 centů, 9. řada 1 cent.

Podobné div. představení v Polčce: V Polčce: 4. řada: 1 Kč, 5. řada: 80 centů, 6. řada: 60 centů, 7. řada: 40 centů, 8. řada: 20 centů, 9. řada: 10 centů, 10. řada: 5 centů, 11. řada: 3 centů, 12. řada: 1 cent.

Podobné div. představení v Polčce: V Polčce: 4. řada: 1 Kč, 5. řada: 80 centů, 6. řada: 60 centů, 7. řada: 40 centů, 8. řada: 20 centů, 9. řada: 10 centů, 10. řada: 5 centů, 11. řada: 3 centů, 12. řada: 1 cent.

První divadelní sál

Lepší časy nastaly, když se roku 1837 stal magistrátní rada Josef Pihera purkmistrem a dokonce ředitelem divadelního spolku. Shromáždil kolem sebe sbor inteligentních ochotníků, kteří si troufli i na operní představení a Polička dostala stálý divadelní prostor. Trvalo to dva roky, než v domě, který je dnes městským muzeem, mohl být vybudován divadelní sál. V době kolem roku 1837 se rušila vojenská vychovatelna pěšího pluku barona Zacha a budova byla určena pro školu. Purkmistrovu žádost, aby v ní byl rezervován sál v přízemí, který by sloužil divadlu, schválil krajský úřad výnosem 1. června 1839. Byl vypracován projekt a po potřebných úpravách bylo divadlo, mající svůj vlastní vchod, prostorné jeviště i propadliště uvedeno do provozu 19. září 1841 za účasti královéhradeckého biskupa, guberniálního rady a chrudimského hejtmána.

Od té chvíle pracovali ochotníci jako divadelní kroužek. Her ubylo, hrálo se dvakrát třikrát do roka. Běžná divadelní činnost byla nahrazena takovými akcemi jako Dny osvěty nebo Přehlídky lidové umělecké tvořivosti. V roce 1952 uvedli poličští ochotníci, nyní pod označením Dramatický odbor ROH "Tyl" v Poličce, Jiráskovo drama Otec, a to ve velkorysém pojetí. Ve hře účinkoval početný kompars vesničanů a poutníků. Spolu s ochotníky hráli studenti gymnázia a při procesí pochodovala a skutečně hrála studentská kapela skladbu z inscenace Národního divadla z roku 1904.

O nevyjasněných poměrech postavení ochotníků vypovídá i jejich pojmenování. Hráli také třeba pod hlavičkou Dramatický kroužek Tyl Osvětové besedy v Poličce, Dramatický odbor MOB v Poličce, nebo Dramatický odbor Tylova domu osvěty v Poličce. V roce 1954 nacvičili poličští po patnáctileté pauze k 135. výročí zahájení ochotnické činnosti hru Anežka v nové úpravě brněnského dramatika Karla Vinklera. Ta spočívala především ve zkrácení na přijatelnější dvě hodiny. Premiéra byla 8. ledna 1955. Když bylo v březnu 1955 dohráno poslední představení Anežky, začal František Halda připravovat Tylova Strakonického dudáka.

Na podzim roku 1955 už František Halda začal nacvičovat hru od Friedricha Schillera Úklady a láska. Toto drama z občanského života patří k nejlepším hrám, které byly od konce války uvedeny. Přestože kritika nešetřila slovy uznání a ti, kdo představení zhlédli, ho dosud mají v paměti – bylo hráno bohužel jen 2krát, a to v lednu 1956. V roce 1960 se s poličskou divadelní scénou rozloučil František Halda. Tím končí období, kterého už patrně nebude, co do počtu inscenací a rozmanitosti žánrů, nikdy dosaženo.

V 60. letech bylo divadlo pro nutné opravy několikrát uzavřeno. Teprve až v roce 1976 byly zahájeny systematické práce na rekonstrukci velkého sálu Tylova domu. V červnovém čísle 1977 Poličského zpravodaje uveřejnil ředitel JKP Josef Kolář zprávu o havarijním stavu Tylova domu a o všech akcích, které byly podniknuty, aby byla zahájena rekonstrukce divadla co nejspíše. Urychleně byla dokončena projektová dokumentace s odhadovanými náklady 2,5 milionu korun, v nichž byla zahrnuta nová jevištní technologie, elektroinstalace, výměna podlah, obklady, nová osvětlovací kabina, nová sedadla a vylepšení akustiky s tím, že práce by měly být dokončeny k roku 1979, roku významném nejen pro Tylův dům, ale i pro ochotníky. Divadlo bylo vyřejnosti znovu zpřístupněno o rok dříve, v květnu roku 1978.

Obnovení činnosti

Obnovení činnosti divadelního spolku ochotníků

Na podzim roku 1990 se zrodil nápad uvést hru Anežka, která opět přivedla na jeviště velké množství účinkujících, některých, kteří již působili dříve, ale hlavně mnoho mladších. Během této rok trvající spolupráce se utvořil kolektiv, který vědomě navazoval na tradice poličských ochotníků, zaštiťujících se jménem Tyl. Nastal čas dát ochotníkům opět právní statut. Po několika neformálních schůzkách byli svoláni všichni potenciální zájemce k ustavující schůzi nového ochotnického spolku. V říjnu roku 1991 byl dán návrh znovu obnovit činnost divadelního spolku Tyl a 10. prosince 1991 byla svolána ustavující schůze, kde bylo dohodnuto, že vznikne DIVADELNÍ SPOLEK TYL. Byly provedeny volby a do čela budoucího spolku byl zvolen Petr Erbes, jednatelem Jan Matouš, pokladníkem Karel Pávek, dramaturgem Adolf Klein, vedoucím souboru režisérů Ladislav Vrabec. Z pověření přítomných členů byl připraven návrh stanov a ten zaslán na Ministerstvo vnitra České republiky.

Registrace byla provedena dne 18. 2. 1992 pod číslem VSC/1-10207/92-R.

Divadelní klub

V průběhu roku 2000 se dospělo k názoru, že předchozí opravy Tylova domu nebyly s to zabránit celkovému chátrání. Celé vybavení navíc potřebovalo modernizaci, protože technické zázemí, ani hygienické normy už neodpovídaly současným požadavkům. Projektantem byl zvolen Petr Šafář. Současně byla dne 18. 1. 2001 jmenována pracovní skupina pro oponenturu dispozičního řešení. Pracovní jednání se příležitostně konala v prostoru za vraty a v kulisárně. Tam tehdy také poprvé pronesl předseda Spolku Petr Erbes závažnou připomínku, že by tato místa mohla sloužit ochotníkům jako víceúčelový klub, kde by se mohli ochotníci scházet, zkoušet, pořádat přednášky, hudební skupiny by mohly mít svůj prostor ke zkoušení. V následujících jednáních se ochotníci zavázali, že z těchto prostor vybudují víceúčelový divadelní klub. Začaly tři roky práce. Hlavním iniciátorem se stal Petr Erbes obklopen partou, jejíž jádro tvořili kočovníci – za všechny jmenujme: Lukáš Zrůst, manželé Briolovi, Pavel Pražan, František Neděla a mnoho dalších. Pracovat chodili ale i starší členové Spolku a příznivci ochotníků. Bylo odpracováno, střídavě počítáno, asi 10 tisíc hodin a vynaloženo 1 700 000 Kč, z toho Spolek do stavby vložil 900 000 Kč a město 800 000 Kč. Město vycházelo tomuto úsilí vstříc, především finančně. V dalších letech už byla výstavba zahrnuta do jeho financování.

Zahájení činnosti v Divadelním klubu

V pátek 20. února 2004 byl slavnostně otevřen VÍCEÚČELOVÝ DIVADELNÍ KLUB v Tylově domě. Slavnostního zahájení se zúčastnili představitelé města a samozřejmě také ti, co se nějakým způsobem zasloužili o jeho zbudování, ať už vlastní prací, peněžitým darem, nebo obojím a pro zaplněný sál bylo sehráno divadelní představení od V. K. Klicpery: Každý něco pro vlast. Skončila tak jedna veliká etapa v životě poličských ochotníků a začala nová éra. Časem se ustálil název Divadelní klub, který vítá nad hlavním vstupem všechny příchozí. Instituce Tylův dům se zaštitila novým logem a Spolek divadelních ochotníků Tyl se vrátil k původnímu historickému logu.

POPRAKSKD

Mladí ochotníci se stali členy Divadelního spolku Tyl a pod křídly předsedy spolku Petra Erbesse též zapálenými ochotníky jeho autorského divadla. Vznikla kočovná společnost POPRAKSKD. Jejimi členy jsou převážně poličtí rodáci, jejichž část trvale nebo přechodně žije v Praze a Poličce, proto Poličsko-pražská skupina divadelníků. V uplynulých letech připravili řadu představení, s nimiž kočovali nejen po Vysočině, ale zavítali také do kamenných divadel. Kočovní divadelníci mají široký záběr – od první hry čerpající z východních dálek až po nám blízkou Vysočinu – Hra o Gilgamešovi, Voňavá pohádka, Karel ze Sádku, Zloduch Bob a o malém Tomovi, Ilja Muromec, Odysseus, Čerti na Karlštejně aneb Jak zabít čerta, Voňavá pohádka, Čistička...

Divadelní klub v zadní části Tylova domu